

рѣшено, че то е само до извѣстна степенъ вѣроятно; обаче и това е твърдѣ важно заблудженіе - защото едно мнѣніе, не може по никой начинъ да бѣде вѣроятно, кога-то е вече обявено и съвършено припознато противно на Свято-то Писаніе. За това, по наша заповѣдъ, ты бѣше повиканъ въ Св-то сѣдилище, дѣто като са испита съ клятва каза си, че помената-та книга е дѣйствително написана и напечатана отъ тебе. Сѣщо тѣй ты исповѣда, че си захваналъ да пишешъ рѣченна-та книга прѣди десять или дванадесять години, слѣдователно подирѣ реченна-та заповѣдъ и че, като си искалъ позволеніе да напечаташъ тѣзи книга, ты си скрылъ отъ тѣзи, кои-то ти даровали това изволеніе, че ти е было запрѣтено по никой начинъ да ся не придържашъ, нито да защищавашъ, нито да распространявашъ помената-то ученіе. Ты сѣщо тѣй исповѣда, че въ много мѣста помената-та книга е написана съ такъвъ слогъ, що-то читателя да може да приема доводи-тѣ, кои-то са прѣдлагать отъ лжливата-та страна, за израженія, кои-то повече да затмняватъ смысла, отъ колко-то да го поясняватъ, като са извинявашъ, че по този начинъ ты си впаднѣлъ безъ омыслъ въ погрѣшка (както ты говоришь), защо-то си писалъ въ видъ на разговоръ и, слѣдователно, усѣщаль си естествено, като сѣкиго, желаніе да са отличишь съ остроуміе-то си и да са покажешъ по-искусенъ отъ други-тѣ челоуѣцы въ измыслуваніе на остроумны и, по видимому, вѣроятны доводи даже въ полза на лжливы прѣдположенія.

«Слѣдъ като са измина опредѣленно-то време, кое-то ти са даде за защита, ты прѣдстави едно свидѣтелство подписано отъ негово високо-прѣбосвященство господина Кардинала Беллармине, исходатайствувано, както ти казвашъ, отъ самага тебе, за да можешъ да са защищавашъ противъ клеветы-тѣ на твой-тѣ врагове, кои-то распрѣснѣли слухъ, че ужъ си са отрѣкълъ отъ свои-тѣ мнѣнія и си былъ наказанъ отъ Святѣйше-то сѣдилище; въ сѣщо-то свидѣтелство са обявява, че ты не си са отричалъ и не си са наказвалъ, но че само ти было съобщено обявленіе-то, кое-то было направено отъ негово святѣйшество и обнародвано отъ святѣйша-та конгрегация на Индекса, обявленіе, въ кое-то са говори, че не трѣба да са поддържа и защищава мнѣніе-то за движеніе-то на земя-та и за неподвижность-та на слънце-то, защо-то е противно на Св-то Писаніе. А на въпроса, защо въ помената-то свидѣтелство не са говори за двѣ-тѣ точки на обявленіе-то, сир. за повѣленіе-то първо «да са не прѣподава» и второ «по никой начинъ,» ты отговори, че вѣроятно въ теченіе на четиринадесять или шестнадесять години, ты си забравилъ, и че по тѣзи сѣща-та причина ты си прѣмълчалъ за това запрѣщеніе, кога-то си ходатайствувалъ за позволеніе да напечаташъ книга-та си, че това, споредъ твой-тѣ думы, не ти извинява погрѣшка-та, но трѣба да са отдаде на тщеславно самолюбіе, отъ колко-то на зълъ омыслъ. Но само това свидѣтелство, прѣдставено отъ тебе за защита, значително уголѣми твоя-та погрѣшка, защо-то въ него са поменува, че казанно-то мнѣніе е противно на Св-то Писаніе, а пакъ ты си са осмѣлилъ да пишешъ за него и да го прѣдставяшъ като вѣроятно; но и въ позволеніе-то, кое-то ти съ лукавство си получилъ, нѣма оправданіе, защо-то ты си скрылъ заповѣдъ-та, коя-то ти са дала. А понеже намъ ни са стори, че ти не си искалъ